

[Indenrigsministeren.]

lingers vedkommende burde ændres til en ordning med „fuldtlønnede embedslæger“.

Når revisionen af embedslægeloven af 1914 siden gang på gang er blevet udskudt, således at der 50 år efter betænkningen endnu ikke er foretaget nogen væsentlig ændring af loven, kan det givetvis tages som udtryk for, at den ordning af embedslægevæsenet, som loven skabte, i det hele har virket tilfredsstillende i praksis.

Imidlertid mener jeg, at der nu kan være grund til at overveje, om den bestående ordning stadig er den bedst mulige. Kravene til sundhedsvæsenet, herunder ikke mindst på det område, der sammenfattes under betegnelsen den almene hygiejne, er navnlig i det sidste tiår vokset betydeligt. Jeg kan her blot nævne, at industrialiseringen og sammenhobningen af mennesker i byerne har skabt meget betydelige problemer; som nogle enkelte eksempler herpå kan nævnes afledningen af spildevand, støj og den tiltagende luftforurening. Også anvendelsen af nye stoffer i den fabriksmæssige levnedsmiddelfremstilling og i plantebeskyttelsen har skabt nye problemer, der blandt andet kræver øget kontrol. Der kan, når henses til denne udvikling, rejse sig spørgsmål, om sundhedskommissionerne med deres nuværende organisation i dag kan anses for tilstrækkelig effektive. Men først og fremmest rejser udviklingen det spørgsmål, om den organisation, som 1914-loven skabte for embedslægevæsenet, svarer til kravene i dag. Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, er der allerede ved tjenestemandsløvene af 1958 gjort brud på 1914-lovens princip om, at embedslægerne ikke skulle være heltidsbeskæftigede tjenestemænd. Ved § 144 i lov om normering og klassificering af statstjenestemandstillinger af 7. juni 1958 blev der nemlig skabt hjemmel for, at indenrigsministeren efter indstilling fra sundhedsstyrelsen og efter indhentet udtalelse fra lønningsrådet kan ansætte embedslæger i 27. og 24. lønningsklasse, og loven forudsætter, at en sådan opnormering kun bør finde sted i tilfælde, hvor det pågældende embede er af en sådan beskaffenhed, at den væsentligste del af embedslægens arbejdstid vil være optaget af hans arbejde som embedslæge; det vil altså sige, at tjenestemandsløvene af 1958 allerede har skabt hjemmel

for, at der kan ansættes embedslæger som heltidsbeskæftigede tjenestemænd, og jeg kan herved oplyse, at denne hjemmel indtil dato er blevet udnyttet for 25 af landets 67 embedslægers vedkommende. Problemet med embedslægevæsenets organisation er imidlertid ikke løst alene ved at gøre embedslægerne til heltidsbeskæftigede tjenestemænd; det kan i og for sig ikke i dag betragtes som sikkert, hvorvidt embedslægevæsenet bør organiseres således, at alle embedslæger bør være heltidsbeskæftigede tjenestemænd. Derudover vil der blive mange andre problemer, der skal overvejes og søges løst. Som et enkelt kan jeg nævne, om der til de enkelte embeder som embedslæger bør være knyttet en særlig bistand, og om denne bistand skal ydes embedslægerne i form af lægeassistenter. Til at overveje disse problemer og til at stille forslag om, hvorledes de bør løses, tror jeg ikke at man kommer uden om at måtte nedsætte et udvalg, og under dette udvalgs arbejde vil man sikkert ikke kunne undgå at komme ind på de problemer, som jeg tidligere har berørt med hensyn til sundhedskommissionerne og sundhedsvedtægterne. Det er på denne baggrund, at forslaget om, at embedslægelovens revision på ny udskydes, skal ses.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale det fremsatte lovforslag til det høje tings velvillige behandling.

Jeg skal endvidere tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om udskydelse af revision af lov om bekæmpelse af sygelighed og dødelighed blandt børn i det første leveår.*

Ifølge lovens § 3, således som denne er ændret ved lov nr. 107 af 13. marts 1943, lov nr. 44 af 20. februar 1948 og lov nr. 78 af 29. marts 1957, skal loven forelægges til revision i indeværende folketingsår.

Siden 1937 har indenrigsministeriet godkendt sundhedsplejerskeordninger i i alt 528 af landets kommuner. Der har i de forløbne snart 25 år vist sig voksende interesse for ansættelse af sundhedsplejersker, og der var ved årsskiftet ansat i alt 375 sundhedsplejersker.

I de seneste år har sundhedsstyrelsen i samarbejde med Den almindelige danske Lægeforening og indenrigsministeriets udvalg vedrørende helbredsundersøgelser af

[Indenrigsministeren.]

børn enkelte steder etableret forsøgsordninger, hvorefter sundhedsplejersketilsynet udvides til at omfatte barnets 3 første leveår. Forsøgsmaterialet vil imidlertid først kunne påregnes indsamlet og bearbejdet i løbet af nogle år.

Under hensyn hertil, og da loven i øvrigt virker fuldt ud tilfredsstillende, skønnes der ikke på indeværende tidspunkt at være anledning til at søge den ændret.

Jeg anbefaler lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Finansministeren (Hans R. Knudsen): Hermed skal jeg tillade mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring i lov om afgift af spiritus, vin og øl og forslag til lov om forhøjelse af tillægsafgiften af benzin.

Baggrunden for disse lovforslags fremsættelse er den udvikling i statens finanser, som har fundet sted i det sidste halve år. Medens der ved finansårets begyndelse kunne regnes med et betydeligt kasseoverskud, må der nu forudses et kasseunderskud på omkring 300 mill. kr. Ganske vist vil de betydelige indtægtsstigninger i foråret medføre øgede skatteindtægter, men virkninger heraf indtræder først i løbet af det kommende finansår. Regeringen finder det derfor rigtigt allerede nu at foreslå inddragelse i statskassen af et beløb, som beregnet på årsbasis er af samme størrelsesorden som det nævnte kasseunderskud.

En sådan stramning af statsfinanserne vil have en gunstig indvirkning på valuta-balancen, samtidig med at man styrker muligheden for en lettelse i renteforholdene. En styrkelse af statsindtægterne nu vil desuden forøge mulighederne for at gennemføre visse lettelser i den direkte beskatning til foråret. Det vil også være nødvendigt, at der overvejes nye opsparingsfremmende ordninger til støtte for den private opsparring. Disse overvejelser må bl. a. også foretages på baggrund af den indløsning, der til foråret vil blive påbegyndt af sparebeviserne.

Man kunne måske her rejse det spørgsmål, om den tilsigtede styrkelse af finanserne delvis kunne opnås ved besparelser på statsbudgettet, altså i praksis ved en nedskæring af investeringsprogrammet. Jeg

tror ikke, at dette i større omfang kan siges at være tilfældet, bl. a. fordi besparelser af denne art ofte blot betyder, at udgifterne flyttes over på andre, således at der ikke opnås reelle besparelser.

De indtægtsområder, som efter regeringens opfattelse byder de bedste betingelser i den foreliggende situation, er dels visse takster for statsbaner og postvæsen, dels afgifterne af stærke drikke og af benzin. Forbruget af de nævnte varer er stigende og må antages at blive påvirket i særlig grad af forøgede pengeindkomster.

Afgifterne opkræves med en enkelt undtagelse af de pågældende varers litermængde, således at indtægten af afgiften er uafhængig af varernes værdi. Afgiftsatserne er ikke — som tilfældet har været med tobaksafgifterne — forhøjet i en årrække.

Jeg skal herefter gå over til at omtale de enkelte lovforslag.

I forslaget til lov om ændringer i lov om afgift af spiritus, vin og øl er der foreslået en forhøjelse af ølafgiften, vinafgiften og afgiften på engrosomsætningen af spiritus. For øllets vedkommende går forslaget ud på at forhøje afgiften for det almindelige pilsnerøl fra 116 kr. 50 øre pr. hl til 136 kr. 50 øre pr. hl svarende til en afgiftsforhøjelse på 7 øre pr. flaske af almindelig størrelse. For luksusøl foreslås den nugældende hektoliterafgift forhøjet i samme forhold som for det almindelige pilsnerøl, hvilket indebærer en afgiftsforhøjelse på ca. 9 øre pr. flaske for øl af skatteklasse A og på 10½ øre pr. flaske for øl af skatteklasse B.

For så vidt angår vin, herunder frugtvin, er det foreslået at forhøje de nuværende literafgifter i samme forhold som den foreslåede forhøjelse af ølafgiften. Dette vil for bordvin aftappet her i landet indebære en forhøjelse af afgiften med 43 øre pr. helflaske og for hedvin, ligeledes aftappet her i landet, en afgiftsforhøjelse på 72 øre pr. helflaske. Lad mig yderligere nævne, at forslaget for dansk frugtvin af afgifts-klasse 3 vil medføre en forhøjelse af afgiften med 36 øre pr. helflaske.

Med hensyn til spiritus går forslaget ud på at forhøje engrosomsætningsafgiften fra 43 pct. til 50 pct. af engrosværdien inklusive afgiften, hvorimod der ikke er stillet forslag om ændring af den spiritusafgift, der bereg-